

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 9 ГОДИНА XX 2011 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Марвин Мур
сп. Signs Of The
Times

БОГЪТ НА АДА

Четете на стр. 3

**ИЗПИТИ ЦЯЛ
ЖИВОТ**

Четете на стр. 4

Лорен Сийболд
сп. Signs Of The
Times
**ХРИСТИЯНИТЕ И
ПОЛИТИКАТА**

Четете на стр. 6

Продължава от брой 7
II част

В предишния брой разгледахме два от 6-те жизнени принципа на църковния растеж според Естественото развитие на църквата (Natural Church Development):

1. Взаимозависимост
2. Умножаване (мултиплициране)

В този брой продължаваме със следващите два, първият от които е:

Преобразуване на енергията

Според този принцип дори негативните сили, събития и обстоятелства може да се използват за добри цели.

В живота на човека и в природата този принцип действа по много начини.

В някои бойни изкуства се използва енергията на противника, за да бъде победен. Силата, която той влага, за да напада, е използвана, за да бъде съборен, или за да му бъдат нанесени съкрушителни удари. Така онзи, който прилага принципа за преобразуване на енергията, хаби по-малко сила и е по-ефективен. В бокса нещата са по-различни. Там първо атаката трябва да се спре със сила и после да се нанесе удар. Така се използва двойно повече енергия.

При живите организми най-силен пример за преобразуване на енергията е имунизацията. Когато човек е нападан от вирус и се разболе, тялото му развива антитела и вече не може да бъде засегнато от същия микроорганизъм. Именно това се прилага при имунизацията - здрави хора се третират с отслабен болестотворен материал и така имунната система е предизвикана да изгради собствена защита срещу болестта.

Ето и някои библейски примери за принципа на преобразуване на енергията.

Когато се разхожда сред Ареопага в Атина, апостол Павел вижда религиозната езическа нагласа на гърците и решава да я използва, за да им проповядва единствения Бог, Който е сътворил небето и земята. Апостолът тръгва от един от многото олтари в светилището, на който пише: „На непознатия Бог“.

Деяния 17:22-25: „И така, Павел застана сред Ареопага и каза: Атиняни, по всичко гледам, че сте много набожни. Защото, като минавах и разглеждах предметите, на които се кланяте, намерих и един жертвеник, на който бе написано: „На непознатия Бог“. Онова прочее, на което се кланяте, без да го знаете, това ви проповядвам. Бог, Който е направил света и всичко, що е в него, като е Господар на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито му са потребни служения от човешки ръце, като да би имал нужда от нещо, понеже сам Той дава на всички и живот, и дихание, и всичко“.

Друг пример е текстът в Римляни 8:28: „Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение“.

Обичаме да се обръщаме към този текст, когато сме в трудности, и тогава си повтаряме, че онова, което изглежда като зло, може да донесе добро в живота ни.

Яков пише за същото в Яков 1:2-4: „Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни, като знаете, че изпитването на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си свършено, за да бъдете свършени и цели без никакъв недостатък“.

Бог използва принципа за преобразуване на енергията, като допуска трудности и изпитания в живота на вярващия човек и така изгражда неговия характер.

Понякога едва години по-късно осъзнаваме, че злото, което Сатана и хора са планирали срещу нас, Бог го е използвал, за да постигне своите велики и добри цели, както е в историята на Йосиф.

Битие 50:20: „Вие наистина намислихте зло против мен; но Бог го намисли за добро, за да действа така, щото да спаси живота на много люде, както и стана днес“.

В Деяния 6:1-6 пък виждаме как появата на един социален проблем, свързан с помощите за бедните, води до изграждането на нови структури в църквата.

Продължава на стр.7

се стигне до разруха на сегашния социален строй - демокрацията? Годишите на Голямата депресия показва, че хората не са готови да презгълтнат това. След нея и най-вече заради пораженията, които причини, в Европа започнаха военни конфликти, демократичните режими бяха заменени с диктатури - идването на власт на Мусолини, гражданската война в Испания, избирането на Адолф Хитлер за канцлер на Република Германия... Припомням всички тези факти, защото в коментарите на статията на Магнус (публикувана в сайта "ИНВЕСТОР") прочетох доста резки и дори обидни мнения по мотивите, че демокрацията няма алтернатива. Историята обаче показва друго. Още от времето на античността, за да съществува силна демокрация, са необходими две условия - силен опонент с диктаторска или авторитарна форма на управление и постоянен просперитет на обществото, което да гарантира доходите на всички граждани. Ако липсва едно от тези две условия започва криза на демокрацията. В Древен Рим, когато основните му противници - галите, Картаген, Египет, кимврите и тевтоните, са разбити и подчинени, републиканският строй изпада в безпътница и е заменен с едноличната власт на императорите. Но нека не отиваме толкова назад в историята.

Съвременната Руска федерация също е пример за подобен сценарий, макар и не толкова драстичен. Широката демокрация, която съществуваше при Елцин бе жестоко ударена от срива на държавните финанси през 1998 и 1999-а, когато държавата бе принудена да обяви частичен мораториум по външните си плащания. След това дойде Путин, при когото демокрацията е напълно контролирана, дирижирана и в голяма степен е само привидност. Истината е, че в условията на демокрация политиките могат да съществуват и да се борят за властта само като обещаваат постоянно увеличаване на доходите на населението. А това става чрез трупане на дълг. Защото желанията на хората винаги надхвърлят възможностите им за производство.

Да не говорим, че в съвременните демокрации,

"Има криза на капитализма, понеже икономическият модел и политиките не могат да донесат устойчив растеж, адекватни доходи и заетост", твърди Джордж Магнус, старши икономист на швейцарския банков гигант "Ю Би ЕС". Според него частният сектор няма друг избор освен да намали задлъжнялостта си, което ще усилва ефекта от загубата на досегашните двигатели на икономическия растеж. "Неминуемо финансовото изчерпване в обществената сектор също ще допринесе за икономическите проблеми", посочва Магнус. Той е убеден, че фокусирането единствено върху бюджетните ограничения няма да доведе до икономическа стабилизация и завръщане към устойчив растеж.

"Проблемът трябва да се разгледа по-широко, обхващайки липсата на способност у икономиката да създава работни места и да формира доход. Ние загубихме жилищния сектор, финансовите услуги и кредитирането като двигатели на растежа. И останахме само с високите нива на частен и публичен дълг - една нефункционираща финансова система, както и със слабия трудов пазар", констатира икономистът.

Всъщност констатациите на Джордж Магнус не са нито неочаквани, нито оригинални. Освен може би тази за кризата на капитализма. Тя звучи като извадка от речите на вождовете на световната революция по време на конгресите на Комунистическия интернационал. А го казва, човек, който едва ли може да бъде заподозрян в симпатии към социализма, камо ли към комунизма. Дори само това ми бе достатъчно, за да се замисля върху гумите му. Дали пък Магнус наистина не е прав?

Сегашната форма на капитализъм се крепи на потребителското общество. Колкото повече хората купуват, толкова повече фирмите произвеждат, продават, печелят и плащат заплати, доходите се увеличават, благодарение на тях покупките растат и така нататък. Кръгът се затваря и икономическите процеси се въртят в него. Схемата работи вече над сто години. Само че премина през три много сериозни чистилища на натрупаните производствени мощности и доходи на хората - Първата световна война,

Има криза на капитализма

Голямата депресия и Втората световна война.

Сега схемата отново забуксува, защото хората не потребяват със същата активност. И не го правят, защото парите не им достигат. Причината е, че и фирмите, и населението, и държавите са достигнали тавана на своята задлъжнялост. По-нататъшното ѝ увеличаване заплашва с фалит. Така пак се стига до един, но този път, порочен кръг. Икономисти твърдят, че ситуацията е съизмерима с тази от времето на Голямата депресия, която е продължила четири години - от 1929-а до 1933-а. Сегашната едва ли ще е по-кратка.

Въпросът, който не дава покой на световните лидери, на анализаторите и на Джон Магнус, е как да се реши едновременно проблемът с дълга и платежоспособността, от една страна, и с възстановяване на потреблението, от друга. Еднозначен и достоверен отговор на този въпрос като че ли за момента няма. Възможните решения са две. Първото е световната икономика да реши проблема от само себе си - по пътя на естествения подбор. Това означава инфлацията да изчисти дълговете, нежизнеспособните предприятия да фалират, изобщо да бъде изминат целият болезнен път на икономическия катарзис.

Второто решение е държавите, заедно с фирмите и гражданите си, да затегнат здробо коланите и да намалят дълговото бреме, което ще им донесе единствено лишение. Нещо подобно на първия вариант, но без катастрофични процеси и с осъществяването на някакъв контрол.

Въпросът е дали модерните капиталистически общества са готови да понесат всички тези лишения, без да

особено когато става дума за големи държави като Германия, САЩ, Великобритания и Франция, животът назаем е един от основните начини за контролиране на обществото. Колкото повече дългове правиш, за да имаш къща, кола, нови мебели и изобщо да живееш добре - толкова повече се възбавяш в работата си и толкова по-малко мислиш дали обществото е добре устроено и дали не се нуждае от промени. Не случайно именно в развитите икономически страни гражданите цял живот плащат ипотечи и други дългове. Кредитът се е превърнал в политическа форма за управление и още преди десет години много икономисти с основане заговориха за дългово робство. Цяла съвременна Гърция например бе изградена върху огромното дългово финансиране, което Западна Европа и САЩ наливаха в южната ни съседка десетилетия наред. И сега гърците са принудени да плащат за това.

Проблемите идват, когато системата на кредитиране започне да скърца и дори заплашва да рухне, когато се налага да кажеш на хората, че доходите им не само няма да се увеличават, но и трябва да бъдат свити заради високите данъци, заради увеличаващата се безработица, и то когато много граждани са изправени пред опасността да загубят всичко, за което са работили цял живот. Иначе казано - когато има криза на капитализма. В такива случаи хората обикновено се замислят дали не е по-добре да се опрат на политиката на силната ръка и да се доверят на някоя харизматична, но безумна личност с месански видения. Случвало се е преди, може да се случи пак.

В.БАНКЕРЪ

Пушки за хлапетата

Радиостанция в Сомалия, собственост на ислямистката група Джамаат Аш-Шабаб, раздаде оръжия на деца като награда за знанията им за Корана.

Победителят е "възнаграден" с автомат Калашников и сума, равняваща се на 700 щатски долара. За второ място "наградата" е автомат и 500 долара, а за третото - две ръчни гранати и 400 долара. В конкурса, проведен през свещения за мюсюлманите месец Рамадан, участвали деца на възраст от 10 до 17 години.

"Една ръка на детето трябва да посяга към знанията, а другата - към оръжието, за да защитава исляма", казва високоставен представител на Аш-Шабаб.

По информация на Би Би Си конкурсът се провежда

за трета поредна година. В предишните му издания като награди били давани ръчни противотанкови гранатомети.

Групата Джамаат Аш-Шабаб, свързана с Ал Каида, контролира значителна територия в южната и централната част на Сомалия. Неотдавна тя бе изместена от столицата, която е под контрола на правителството, подкрепено от ООН.

Тази година в Сомалия имаше суша и в много райони, контролирани от Аш-Шабаб хората гладуват. Ислямистката група ограничава достъпа на международните хуманитарни организации към проблемните райони, твърдейки, че мащабите на сушата са преувеличени.

Марвин Мур

En. Signs of the Times

Някои казват, че Бог отговаря за ада, други твърдят, че там е царството на дявола. Какво пише в Библията по този въпрос? Марвин Мур проучва библейските доказателства.

На 8 юли 1741 г. Джонатан Едуардс произнася слово, което се превръща в най-известната проповед на онази епоха. Заглавието е „Грешниците в ръцете на разгневия Бог“. В един от най-често цитираните пасаж на тази проповед Едуардс заявява: „Бог, Който ви гържи над агската бездна така, както човек гържи паяк или някакво отвратително насекомо над огъня, ви ненавижда и е ужасно разгневен“.

Пуританският проповедник Ричард Бакстър публикува книга със заглавието „Вечната почивка на светиите“. В главата за ада той твърди, че „вечните огънове на пъкьла няма да са достатъчно жежки за нечестивите и дори след като горят милиони години. Бог няма да се разкае за злото, което ги е сполетяло“. На друго място в книгата развива идеята си: „Няма ли да е ужасно за окаяните души, които ще стенат безкрайно в огнените пламъци? Самият Бог на милостта ще им се смее, ще им се подиграва, вместо да ги облекчава. И никои на небето или

БОГЪТ НА

на земята няма да може да им помогне, освен Него. Той обаче ще се радва на мяхното бедствие!“.

През 1993 г. издателство „Уитекър“ издаде книга от Мери К. Бакстър (вероятно не свързана с Ричард Бакстър), озаглавена „Божествено откровение за ада“, в която авторката твърди, че Исус я развел из пъкьла. На едно място видяла „малки, облечени с тъмни грехи фигури, обикалящи около нещо подобно на кутия. Когато се приближих, забелязах, че кутията е ковчег, а фигурите около нея са демони.“ Исус ѝ казал, че човекът в ковчеза е пастор, който е проповядвал фалшиво евангелие. „Наблюдавах демоните, които продължаваха да обикалят около ковчеза. Сърцето на човека беше и от него течеше истинска кръв. Никога няма да забравя виковете му на болка и мъка“.

По-нататък Мери Бакстър твърди, че е чула „сърцераздирателни виковете и силни писъци на болка от килиите, където са затворени нечестивите. Душите в тях горят живи в неопикуемо горещо огнено езеро, но въпреки това не могат да умрат. Демоните се смеят, когато Сатана върви от клетка в клетка, за да измъчва позубените за вечността“.

Имам проблем във връзка с тези възгледи за ада.

Кой управлява в пъкьла?

Първият ми въпрос е: Кой управлява това място? Според Джонатан Едуардс и Ричард Бакстър Бог ръководи ада. Мери Бакстър описва Сатана и демоните му като началниците там.

Нека задам този въпрос на самия Бог.

Най-описателният библейски текст за ада гласи: „...огън падна от от небето и ги погълна“ (Откровение 20:9). Ако огънят пада от небето, значи е дошъл от Бога, тъй като Той ръководи небето, а не Сатана. Още две библейски истории - потопът и Содом и Гомор - ясно посочват Бог като унищожител, а не Сатана (Битие 6:5-7; 19:24).

Идеята, че демоните измъчват нечестивите хора в ада няма ни най-слабото библейско до-

казателство в своя подкрепа. Това е чиста фантазия. Ако Библията е основа на всяка християнска доктрина (а аз вярвам, че е така!), тогава всяко нещо, което противоречи на писаното в нея, просто не е истина, включително идеята, че Сатана и демоните му управляват ада.

Кога настъпва адът?

Не съм съгласен и с идеята, че в момента има ад. Според възгледа, приет от мнозина християни, пъкьлът съществува още от времето, когато Адам и Ева са проявили непослушание и са били изгонени от Едемската градина. Оттогава всички нечестиви са били хвърляни в ада след смъртта си и до ден днешен страдат там.

Поддръжниците на подобно разбиране цитират текстове като Псалм 55:15, в който псалмистът се моли нечестивите да „слязат живи в преизподнята“. Еврейската дума за преизподня е „шеол“, което просто означава „гроб“. Повечето съвременни преводи гласят: „...нека слязат живи в гроба“. Очевидно Давид не е имал предвид, че Бог изпраща нечестивите живи в някакво място за горене, наречено преизподня. По-скоро изразява

объркването си по отношение на злите и желае Бог да направи така, че те да бъдат заровени живи в гроба.

Писанието представя възмездието над нечестивите не като продължителен процес, а като бъдещо събитие. Малахия 4:1 е един от най-ясните старозаветни текстове за окончателното им унищожаване: „Защото ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И този ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче“. Малахия пише тези думи около 400 години пр. Хр. и по негово време унищожението на нечестивите с огън все още е бъдещо събитие.

Книгата „Откровение“ също описва ада като бъдещо събитие. Малко по-горе цитирах най-съдържателния текст за ада, в който се казва: „...огън падна от Бога от небето и ги погълна“ (Откр. 20:9). Гл. 20 от Откровение описва Милениума, който ще настъпи след Второто пришествие на Христос, а огънят пада от небето в неговия край. Следователно „адът“ няма дори да е започнал, преди да изтекат хилядата години след идването на Христос. Това със сигур-

ност показва, че не е възможно сега да има пъкьл.

Бог на ада

Най-сериозното ми възражение обаче против популярното становище за ада е един напратван ни възглед за Бога. Моето разбиране от Библията е, че Бог обича човеците същества и проявява към тях огромна милост. Изпраща гърж и за нечестивите, и за праведните (виж Матей 5:45) и не „благоволи в смъртта на нечестивия“ (Ез. 33:11). Напротив, умолява грешниците да се обърнат към Него и да се покаят (виж Исая 45:22). Библията последователно описва Бог като любящ, милостив и справедлив (Пс. 69:13; 103:8; Ер. 9:24; Йоил 2:13).

Популярният възглед, че нечестивите горят и страдат в ада за вечни времена, без мъките им да имат край, превръща тези Божии качества в пародия.

Идеята, че нечестивите ще горят вечно в ада се основава на предположението, че те са безсмъртни. Но според Свещеното Писание единственото Същество във Вселената, Коего притежава естествено безсмъртие, е самият Бог.

Продължава на стр.7

Училището започна. През последната седмица градовете се промениха изцяло. Пътищата се оживиха, улиците се пренаселиха. Навсякъде могат да се видят ученици с раници на гърба. Освен радостните или нерадостните вълнения от старта на учебната година всички си даваме сметка, че предстоят дълги учебни дни и много изпити за учениците. Средно около 40-тина за годината, в това число местове, контролни и класни.

Учебният материал е огромен и ако искаш да си добър, наистина трябва да четеш много и съответно да се представяш добре.

Когато човек привърши с училището и университета, се освобождава от един голям стрес - подготовката и явяването на изпити.

Но за християнина изпитите продължават цял живот.

Преминавали ли сте през изпитания на вашата вяра? Трудни ли са били? Сигурно сте се питали като всеки човек защо това се случва на мен.

Е, ако си мислите, че сте минали през най-трудното, нека да разгледаме един от големите изпити на вярата, състоял се на връх Мория, където Бог изпитва Авраам, и тогава пак преценете. Когато четем тази история, записана в Битие 22:1-18, се питаме защо Бог изпитва хората. Във Второзаконие 8:2 намираме отговор - изпитът изважда наяве онова, което е в човешкото сърце. Бог добре знае какво има в сърцата ни, но понякога ние самите не знаем. Изпитът ни помага да разберем това по-добре.

Нека да видим в какво се състои това изпитание на Авраам, как го посреща и какви са последиците от него.

Изпити цял живот

1. Същността на изпитанието

Авраам се намира в най-сложната ситуация в своя живот. Той е на 115-120 години, не е авантюристичен младеж, изпълнен със сила и енергия, а стар човек на преклонна възраст. Той е личност, обсипана с Божиите благословения - доста богат, уважаван, влиятелен. Освен всичко това мечтата на неговия живот е изпълнена - има син, който ще бъде негов наследник. Живее с жената на

своята най-голяма любов - Сара.

Но както много често се случва в живота, когато нещата вървят добре, изведнъж става нещо, което да помрачи радостта и спокойствието.

И това, което помрачава радостта и мира на Авраам, е не какво да е или кой да е, а самият Бог.

Ст. 1 - решава да го изпита. Нима Авраам не е минал вече през достатъчно изпитания в живота си? Нима не е доказал, че вярва в Бог, че изпълнява волята Му?

Защо още едно?

Не знаем, но от това разбираме, че изпитанията са до края на живота.

В какво се състои изпитанието на Авраам на връх Мория? То е най-голямото в неговия живот. Досега той е преминавал през много такива - някои успешно - призван да напусне страната си и да последва Бог, други неуспешно - историята с прислужницата Агар. Но последното е най-тежко.

Не е ли така в училище и после в университета - образованието ни е

Неудобни въпроси

Началото на ужаса - Reichskristallnacht („Кристалната нощ“). В нощта на 9 срещу 10 ноември 1938, избухва стихийен погром над евреите в Германия и Австрия. 7 500 еврейски магазини и стъклата им са изпотрошени (откъдето идва и названието Кристална), а много апартаменти са били опустошени в атмосфера на омраза и презрение от членове на групите на SA и SS, в различни немски градове и села. Разграбени са 191 синагоги (от които 76 напълно унищожени), а 30 000 евреи са арестувани и изпратени в концлагери.

Списание *Adventist Review* Джералд А. Клингбейл

Вечерта на 9 ноември 1938 г. вдъхновени от нацизма германски младежи унищожават и рушат еврейска собственост, като убиват и раняват много хора, докато полицията си затваря очите. Седемдесет години по-късно все още остават въпроси - не само към германския народ като цяло, но и към Църквата на адвентистите от седмия ден.

Наскоро прочетох книга, съставена от адвентния историк Даниел Хайнц, която разглежда проблема как по-малките протестантски деноминации в Германия (баптисти, квакери, менонити и много други) са се справили с расизма, национализма и огромните злини на нацисткия режим по време на мрачните години между 1933-та и 1945-та. Книгата съдържа и глава за адвентистите от седмия ден, която точно регистрира натиска и реалността в нашата деноминация по онова време. Историята не е никак приятна, тъй като документира сливащото мълчание на адвентното ръководство относно все по-ясните нацистки планове за избиване на германските (и други) евреи. Със сигурност адвентните водачи от тази епоха са разбирали безбожната същност на расовата идеология и съществуват доказателства за хора,

прогресиращ процес - научаваме все повече неща и изпитиите стават все по-трудни. Изпитът в седми клас по математика е по-труден от този в четвърти клас.

В живота Бог ни води към по-трудни изпитания. Не си мислете, че най-тежкото вече е минало, защото не знаете колко по-тежко може да ви предстои. Но Бог няма да ви подложи на изпит, ако не сте готови за това.

В този изпит е поставено под въпрос бъдещето на Авраам - синът му Исаак е неговото бъдеще. Той е неговият потомък, чрез който ще се увековечи собственото му съществуване. За един заможен и влиятелен човек по онова време да няма наследник е все едно, че не е живял.

Авраам е подлаган на изпит по отношение на настоящето - Бог го призовава да напусне дома си и да тръгне в неизвестна посока. Но сега е изпитван по отношение на бъдещето.

Бог изисква от него да принесе в жертва единствения си наследник.

Това е изпит и за любовта му - Бог изисква от него най-ценното, най-обичаното, което някога е притежавал. Единствения му син, когото е очаквал цял живот, молил се е за него, вярвал е, че ще се появи и че ще го наследи. Дали го обича повече, отколкото Бога?

Всевишният иска от Авраам да Му принесе в жертва най-милото си.

С това Мория е един от най-високите върхове на изпитание на човешката вяра, защото тук е включена любовта - най-голямата, най-гълбоката, най-силната. Любов, която е изстрадана, за която са пролетели съзиди на търпение и радост.

И сега точно тя трябва да бъде поставена на олтара.

Кое е най-ценното, което имате? Човек, нещо материално, кариера, хоби, образование, работа?

Все още не знаем какво значи да сме изпитани докрай, докато не е свързано с онова или онези, които обичаме най-много.

Какво ще направим, ако трябва да се лишим от най-ценното в живота си? Може би трябва да имаме този отговор, преди още да се изправим пред върховния изпит.

Той е труден, защото е абсурден и нелогичен.

Помислете си колко объркан трябва да се е чувствал Авраам. Бог му обещава, че неговото потомство ще е многобройно като небесните звезди и че няма да е от Исмаил, а от Исаак. Сега... Исаак трябва да бъде принесен в жертва. Няма логика! Кое от двете е вярно, може ли и двете да са верни?

Другото, което е абсурдно в случая е, че Бог изисква човешка жертва.

Вярно е, че принасянето на човешки жертви се е практикувало в езическите народи, но Той никога не е изисквал подобно нещо.

Това същият Бог ли е?

Абсурдът е пълен...

Дали Бог е, Който му говори, или не? Да се подчини ли, или не?

Но това е същият този глас, който Авраам познава толкова добре.

Представяте ли си раздвоеното, което старият патриарх преживява?

Това са големите изпити в живота. Те граничат с абсурда и ние не можем да ги разберем. Питаме се може ли Бог да иска от мен точно това. Та нали именно Той ме доведе тук, а сега желае да се връщам; та нали Той ми даде това, а сега иска да се лиша от него; та нали заради Него се отказах от всичко, а сега иска да го приема отново. Страшно сме объркани.

Сякаш Бог ни се подиграва. Склонни сме да се усъмним дали не сме се заблуждавали досега, че Той ни е водил.

И вярата ни е на ръба на срива.

Нещото, което прави това изпитание още по-тежко, е неговата интензивност.

Бог изпитва Авраам докрай, поставя го на границата на човешките възможности. Призовава го на тридневен път.

Ако Бог иска от него да действа веднага - шок, още не си разбрал какво става, и ... действаш.

Не, Авраам трябва да върви три дни, да се умори и да живее през тези три дни, които му се струват като три години, с единствената мисъл, че трябва да принесе скъпото си дете в жертва.

Три мъчителни дни, през които няма никаква вест от Бог - нито да потвърди, нито да отхвърли заподяването.

Три дни, през които Авраам ще бъде за последно със своя син. За какво ли си говорят през тези три дни?

Може би най-мъчителни са последните часове. Те са описани и най-подробно в историята, с най-много детайли. Наблизават върха, Авраам разговаря със слугите, натоварва гървата на гърба на Исаак.

Тук синът му поставя въпрос - къде е агнето. Най-болезнения въпрос!

Бог ще промисли!

Когато са вече горе, Исаак разбира - не му трябва много. Бащата го завързва на олтара и вдига нож.

Може би това са най-бавните

действия. Всяко едно - изстрадано отсъв гуша, с нечовешка болка.

До този момент все още няма никаква вест от Бог.

И точно когато ножът е най-високо и ще тръгне да се спуска към сърцето на Исаак, Бог проговаря.

Инфарктна ситуация!

Не е за хора със слаби нерви. И със слаба вяра.

Това е изпитът на Авраам - изпитан до краен предел с онова, което е

”

Големите изпити в живота граничат с абсурда и ние не можем да ги разберем. Питаме се може ли Бог да иска от мен точно това.

Та нали именно Той ме доведе тук, а сега желае да се връщам; та нали Той ми даде това, а сега иска да се лиша от него;

та нали заради Него се отказах от всичко, а сега иска да го приема отново. Страшно сме объркани.

Сякаш Бог ни се подиграва. Склонни сме да се усъмним дали не сме се заблуждавали досега, че Той ни е водил.

И вярата ни е на ръба на срива.

смясълът на целия му живот.

II. Посрещане на изпитанието

Как Авраам посреща това изпитание? Излиза победител, но защо? Как успява да устои докрай?

Двете неща, които са израз на зрялата вяра, са доверието и подчинението.

Ако истински, силно вярваш в Бог, ще Му се доверяваш и ще Му се подчиниш.

На три пъти в историята имаме

израза: „Ето ме“ (ст. 1,7,11).

Да се подчиниш не е лесно - безпрекословно, без да спориш, без да задаваш въпроси, без да недоволстваш. Това прави Авраам и това е неговото предимство. Не всеки е усвоил този урок, но Авраам го е научил.

Вярата се проверява именно чрез този акт на готовност да откликнеш на Божия призив, да се поставиш в служба на Него, независимо какво може да ти коства. Независимо, че това, което Той ти казва да направиш, може да е опасно за теб.

Това е и доверието - да повериш себе си, настоящето си, сигурността си, бъдещето си в Божиите ръце.

Неслучайно този връх е наречен „Еова Ире“ - Бог ще промисли.

Можете ли да си кажете Еова Ире, когато сте в абсурдна ситуация, когато няма изход?

Доверието на Авраам стига дотам той да вярва, че заради обещанието Си Бог може да върне живота на сина му по някакъв начин - Евреи 11:17-19.

Ако можем така да Му се доверим, ще можем да преминем и през най-тежкия изпит. Защото Бог не иска да се проваляме, но повече от всеки друг копнее да успеем.

III. Стигаме и до последиците от изпитанието

Ако трябва да направим равностметка - Исаак е невредим и Божиите обещания за още по-голямо благословение са потвърдени.

Невероятно!

Споменахме по-горе, че изпитанието понякога включва онова, което най-много обичаме. Но Бог всъщност не иска да ни го отнеме! Той би желал да ни даде и още повече, да ни благослови още и още...

Това е резултатът от успешно преминаването изпитание.

В заключение от историята на Авраам и Исаак на връх Мория можем да направим някои изводи за собствения си живот:

- Няма пределна възраст за изпитанията.

- Всяко следващо е по-голямо.

- Най-голямото е свързано с онова, което най-много обичаме.

- Ако вярваме - ако се доверим на Бог и Му се подчиним, - няма непреодолимо изпитание.

- Чрез изпитанията Бог не иска да ни отнеме радостта от живота, но да я увеличи още повече.

Нека Той да ни дава вярата и силата да Го следваме с пълно доверие! Амин! ХМ

които са говорили смело против нея. Но след 10-дневната забрана на ЦАСД в Германия през 1933 г. дамоклевият меч на гонението надвисва над нашите братя и сестри там и това подтиква ръководството да приеме стратегията на мълчанието. Повечето адвентисти (както отделни личности, така и църквата като цяло) не намират смелостта да се обявят публично против безмилостната и безбожна идеология и политика на нацисткия режим.

През последните десетилетия германски изследователи адвентисти и църковното ръководство се опитват да преценят ролята на църквата по онова време, което доведе до публикуването на официално признание за миналите грешки и нова решимост никога да не се допусне държавната идеология да вземе връх над божествените принципи на истина и справедливост.

Какво общо имат дейст-

вията (или бездействието) на адвентистите в Германия преди 70 години с уводната статия в официалното списание на Църквата на адвентистите от седмия ден от 2011 г.? През последните 10 години сме свидетели на големи промени на международната сцена. Болезнената война против тероризма доведе до засилващо се желание да се приемат намесата и контролът на правителствата в живота на отделните хора и общности. Това е глобално явление. Нещо повече, адвентистите от седмия ден днес наброяват милиони (за разлика от 1933 г., когато са били общо 380 000 души) и в много държави те са значима група, която е ухаждана от политиките, желаещи да си осигурят повече гласове. Само си помислете за огромния брой адвентисти в Бразилия, Зимбабве, Венецуела, Нигерия, Перу и Филипините.

Желаем ли все още да

Националсоциализмът в Германия прави опит да изтребят една цяла нация. Холокостът довежда до унищожаването на 60% от евреите в Европа около една трета от еврейското население на Земята. Християните в Европа мълчат.

проповядваме Словото „навреме и без време“? Желаме ли да застанем на страната на гонените, дори това да

означава неудобство лично за нас или за общността, ограничения и дори преследване? Все още ли имаме за задача

да прогласяваме пророческите предупреждения, когато наблюдаваме заплахите, несправедливостта и потисничеството, или вече сме прекалено заинтересувани да запазим статуквото?

Лесно е да гледаме към грешките на нашите предшественици и да ги укоряваме, но дали желаем като личности да живеем според декларацията, подписана от църковното ръководство в Германия през 2005 г.?

„Желаем да потвърдим, че ще можем да „различаваме духовете“ и ще сме готови да изповядваме вярата си смело, когато се изправим пред „времето на изпитанието.“

Да се надяваме, че това не е само добре написана декларация, която събира прах в някоя папка в Германия.

Джералд Кингбейл е заместник редактор на сп. „Адвентист ривю“. Статията е публикувана на 28 юли 2011 г.

Християните

и политиката

Някои християни твърдят, че Бог е в политиката. Лорен Сиъболд смята, че Неговите интереси са много по-всеобхватни.

Преди време един кандидат за президент заяви, че растящата му популярност се дължала на божествена намеса. Думите му бяха подхванати от медиите и не след дълго журналистите започнаха да го наричат - някоя сериозно, а други иронично - „Божият кандидат“.

Има ли Бог фаворити сред кандидатите в президентската надпревара?

Вярващи от всички религии твърдят, че Бог е намесен в цялата земна политика. Хора в Близкия Изток казват, че Аллах изисква правителството да се ръководи от духовни лица. В Съединените щати консервативни религиозни групи се опитват да поставят на ръководни позиции личности, които да наложат

със закон техните морални и религиозни вярвания. Други настояват за публично изявяване на вярата, например чрез молитви в държавните училища или поставянето на текстове от Библията на обществени места.

Доколко Бог зависи от нашите човешки политически игри, за да изпълни волята Си „както на небето, така и на земята“ (Матей 6:10)?

Небесното царство

След поколения в робство наследниците на Авраам са изостанали духовно, морално и културно. Бог обаче им избира за водач човек с „вързан“ език, осиновен от египетското царско семейство, притежаващ криминално досие за убийство. Именно той ги извежда посредством подробните Божии напътствия. Подобно на малки деца, евреите, които са бивши роби, се нуждаят от обучение, за да функционират като общество: хигиена, начин на хранене, правораздаване, създаване на закони и дори на семейни взаимоотношения.

Бог е техният директен ръководител и без Неговите закони, правила и чести съвети израелтяните не биха могли да оцелеят.

След като се заселват в Палестина, теокрацията им се превръща в монархия. Тъй като династията им е поставена от Бога, от царете се очаква да бъдат не само духовни, но и земни управници. Тази идея, наречена „божествено право на царете“, просъществува няколко хилядолетия, далеч след времето, когато Бог лично избира и напътства монарсите.

Но каквито и да са Божиите намерения в онези древни времена, Исус разкрива нова и твърде различна перспектива на отношението на християните към държавното управление.

Няма нищо в ранните години на Исус, което да Го убеди да се доверява на държавата или на нейните ръководители. Когато е още бебе, зловецата ревност на цар Ирод принуждава семейството на Исус да избяга от Палестина и (колко парадоксално) да се

засели в Египет. По време на земната Му служба управници и църковни водачи Му се противопоставят почти на всяка стъпка.

Исус има удивителни способности. Може да изцелява, да създава храна, да ходи по вода, да контролира времето, да запленява хилядни множества. Притежавал някаква естествена харизма, с която привлича хората към себе си. Обикновените хора намират в Исус политическа надежда. Най-накрая са открили добър, справедлив, честен и способен цар!

Когато обаче настояват

вородим духовно (Йоан 3:5), да имаме простичката детска вяра (Марк 10:15) и едва тогава да утвърдим своето гражданство, като живеем така, както Бог иска от нас (Матей 7:21).

И все пак, живеем в света

Макар че можем да бъдем граждани на Божието царство, докато все още сме на този свят, какво би трябвало да е отношението ни към политиката и земните правителства?

Исус да се възкачи на трона - нещо съвсем лесно и в Неговите възможности - Той утвърждава принцип, който е валиден и днес. Признава, че е цар, но също така заявява, че царството Му не е от този свят (Йоан 18:6). Вместо за земна държава, Исус говори за друго място, което нарича „небесно царство“ или „Божие царство“, като го описва със съвсем ясни картини от ежедневието.

Царството Ми, казва Исус, е като човек, който намира съкровище, заровено на нивата (Матей 13:44). То е като безценен бисер (ст. 45), като синапово зърно (ст. 31, 32), като рибарска мрежа (ст. 47) или като квас в тесто (ст. 33). Всяка от Исусовите притчи за „небесното царство“ съдържа различен урок, но всички имат нещо общо: нито една от тях не описва начина, по който обикновено се действа в коридорите на властта на земните управници. Очевидно е, че Исус има предвид друг вид царство, което не се управлява от сградите с мраморни колони и златни куполи в големите световни столици.

Къде тогава се намира това царство, на което сме граждани? „Божие царство е във вас“ (Лука 17:21), казва Исус. Да вземем в него е като да израснем отново и да станем нова личност, тъй като трябва да се но-

Исус дава определена насока, когато Го питат директно дали евреите трябва да плащат данъци на омразните римски окупатори. Като показва лица на Цезар върху римската монета, Той заявява: „Отдавайте Цезаревото на Цезаря и Божието на Бога“ (Марк 12:17).

Макар че отговорът изглежда съвсем елементарен, в него се съдържат много вести с различни нюанси. Кое принадлежи на Цезар? Парите, върху които е поставен неговият образ. Кое принадлежи на Бога? Хората, създадени по Негов образ (Битие 1:26)! Ние принадлежим на Бога и докато сътрудничесството със земно управление не пречи на службата ни за Него, няма възражения към плащането на данъци, гласуването, подкрепата за даден кандидат или работата ни за държавата. Ако обаче политическите ни възгледи станат толкова важни за нас, че оставят на заден план верността ни към Бога, тогава сме на хлъзгава почва. Исус казва, че ако е необходимо, учениците Му трябва да изоставят всичко и да Го последват (Матей 8:22), дори да се наложи да прекъснат връзките си с други хора (Матей 10:37). Разбира се, тук е включена и лоялността към дадена партия.

Исус отказва да поеме

Вниманието също е лекарство

Около 600 човека успяха да проверят здравословното си състояние, да получат внимание и съвети по време на проведеното в Габрово Здравно експо „Профилактиката - по-добра от лечението“, организирано от фондация „Грижа за здравето“ с участието на американски лекари. В продължение на пет вечери през фойето на хотел „Балкан“ се извървяха доста хора. На разположените там осем щанда на всеки дошъл се правеха замервания или елементарни изследвания, които показват общото състояние на здравето му. Получените резултати се вкарваха в компютър, който изчисляваше биологичната възраст на човека. Повечето хора се оказаха по-възрастни от годините, на които са. Лекар обобщаваше резултатите, вписвани в специален картон на всеки посетител, и в беседа с него му даваше необходимите съвети. Хората можеха да научат на пръв поглед известни, но загърбани правила за здравословен начин на живот - за по-добро хранене без мазнини, за използването на

водата, чистия въздух, движението, за изоставяне на отровите (като цигарите например) и т. н. Всяка вечер се изпълваше с народ и зала „Дружба“, в която бяха изнасяни здравни беседи за най-разпространените болести и профилактиката им от американските лекари г-р Ричард Юкъл и г-р Нейл Мулинс.

Всеки от дошлите на Здравното експо можеше да сподели своите впечатления от събитието в малки анкетни листове. Тяжното обобщаване показва на организаторите огромното им одобрение и желанието им по-често да се случват подобни събития, обясни организаторката от фондация „Грижа за здравето“ - габровката Йорданка Димитрова. „Към Здравното експо имаше много голям интерес според мен - обобщиха г-жа Димитрова, - а на лекциите, които се изнасяха всяка вечер, освен че имаше много въпроси от публиката, които получиха отговори от американските лекари, много хора оставаха и след това. Поне по десетина човека всяка вечер очакваха да

задават допълнително въпроси и докторите не отказаха на никого. Те оставаха до към 22 часа, за да обърнат внимание на всеки и да му отговорят. Що се отнася до изводите им за миналите през тестовите хора, те са, че българското население има тенденция към затлъстяване

заради консумацията на голямо количество мазнини. Лекарите от Америка предложиха в бъдеще да се направи отново такова експо, но вече с участието на габровски и български лекари, които да се включат в лекциите и в консултирането и изслушването на дошлите. Това предложение бе

аплодирано от публиката.“

Оказа се, че на габровци най-много им липсва не толкова лечението, колкото вниманието на медиците или, както казва Йорданка Димитрова: „Нуждата на българския пациент е докторът спокойно, без да бърза, да го изслуша докрай. Дори да не му помогне, дори да не му изпише нищо, човекът да се отпусне психически и да усети, че някой е загрижен за него. Вниманието също е вид лекарство“. Вероятно този извод ще бъде в основата на бъдещите намерения на фондацията - да организират подобно изслушване на хората. Всъщност Здравното експо за разлика от държавни институции, натоварени с такава функция, показва на практика как може и трябва да се прави здравна профилактика по достъпен и интригуващ начин. Със сигурност не всички габровци, които научиха много за това как трябва да живеят здравословно, от утре ще се прострат с вредните си навици. Но поне половината да са се замислили за това - ползата е голяма.

людите на управлението или да подкрепи някои земни монарси, управители или политически партии. Той е постоянно отгаден на една цел: да подготви хората за небето, като им разкаже за Божията покана за спасение. Ако Исус е смятал, че най-добрият начин да разпространи вестта Си е да реформира правителството на Палестина или дори на самата Римска империя, със сигурност би имал силата да го извърши. Той обаче не прави ни най-малкия опит да промени властта, нито го препоръчва на последователите Си. Въобще не се съобразява с политическите граници: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание“ (Марк 16:15).

Как да разбирам следния съвет на апостол Павел: „Всеки човек да се подчинява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са определени от Бога“ (Римл. 1:1).

Павел знае, че и най-доброто човешко управление рядко позволява на християните да вършат всичко, което Бог изисква от тях. Това означава, че винаги ще има неща, на които християните да се противопоставят. Сериозен проблем в ранната църква са вярващите, които се отклоняват от християнския път, за да се борят със светските власти. Но ако прекарвате времето си в битки и сте постоянно в съда или в затвора, колко време и енергия ще ви останат за разгласяване на добрата вест? Исус е предсказал, че християните ще бъдат преследвани за това, че Му служат (Матей 24:9, 10), а Павел добавя, че няма смисъл да се стремиш към затвор и гонения, ако можеш да ги избегнеш, като си сътрудничиш със земните власти, доколкото принципите ти позволяват.

Съпротива срещу злото

Но ако Павел е твърдял, че християните трябва да се подчиняват безусловно на всичко наредено от държавата и управниците, тогава излиза, че самият той не е дал добър пример. Бичуването, на което е бил подложен, и затварянето му заради проповядване на истината със сила показват, че не бива да правим компромис с

вярата си, за да живеем безпроблемно. Той ни съветва: „Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всички хора“ (Римл. 12:18). Макар че Исус се опитва да работи в рамките на съществуващите политически структури, принципите на Неговото небесно царство неизбежно влизат в конфликт с тях. Когато няма друг избор, Той се подчинява - не с радост, но доброволно - на мъченическата си участ.

Писателката от XIX-и век Елън Уайт пише следното: „Най-голямата нужда на света е от хора; хора, които не се купуват или продават; които в най-съкровението си мисли са истинни и честни; хора, които не се страхуват да нарекат греха с истинското му име; хора, чиято съвест е вярна към гръба, както стрелката на компаса към Северния полюс; хора, които ще застанат на страната на правото дори небесата да се сромолясат.“ Точно такива принципи се изискват, за да живеем в света, макар и да не сме от света (Йоан 17:16).

Благодарение на това, че имат демократични правителства, много страни днес позволяват на вярващите да се покланят без външна намеса. На някои места вярващите са изправени пред труден избор. Ако желаят да спазват Десетте Божии заповеди, могат да се обявят против участието във войни или да им се наложи да решават дали да спазват свято съботния ден (Изход 20:8-11) и по този начин да останат без работа или без образование. В други страни църкви биват изгаряни, а християните - преследвани. Ето защо каквато и да е тяхната националност, християните забиват своето знаме на вярност в небесното царство. „И като отида и ви приготвя място - казва Исус, - пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че където съм аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:3).

Интересно е да се отбележи, че макар и някои от най-добрите правителства на тази земя да са демокраци, небето ще бъде монархия - със свършен Монарх. Който знае как да дари върховно участие на своите поданици.

Signs of the Times

Богът на ада

Продължава от стр.3

Хората и другите сътворени същества не прищежават безсмъртие сами по себе си. То произлиза от Бог и Новият завет заявява недвусмислено, че Божият народ ще се облече с безсмъртие при Второто идване на Христос (виж 1 Кор. 15:50-54). Злите не са безсмъртни нито сега, нито някога ще бъдат.

Огньовете на „ада“ ще ги ИЗГОРЯТ и ще ги УНИЩОЖАТ. Така действат огненият Единственият начин, по който нечестивите биха могли да горят в ада през цялата вечност, е Бог да ги поддържа живи изкуствено, за да могат да продължават да горят. А това не е моята представа за любов и за справедлив и милостив Бог.

Спомнете си за „видението“ на Мери Бакстър, която била разведена от Исус из ада. Тя твърди, че чула „сърцераздиращи писъци и силни викове на болка от хилядите, където били затворени нечестивите“. Плакала и молила Спасителя да направи нещо, за да облекчи мъките им. Точно така реагира всяка нормална личност, когато наблюдава човешкото страдание. Тя обаче описва Исус като стоящ безразлично настрана, без да изразява никаква емоция. Това е ужасно изопачаване на Божия характер и злостна клевета срещу Него!

Ричард Бакстър заявява, че „Бог на милостта ще им се смее [на нечестивите в ада]; ще се радва на тяхното бедствие?“. Така ли? Как е възможно гумите

„милост“ и „радва“ да се използват заедно в описанието на Божията реакция спрямо унищожаването на злите и вечните мъки? И въпреки това популярната теология (или поне теологията на Ричард Бакстър) иска от нас да повярваме, че Бог е както милостив, така и злорадстващ от вечните мъчения на нечестивите в пламъците на ада!

Не оспорвам идеята за „ада“, описан от Библията като „огнено езеро“ (Откр. 19:20; 20:14). Библията подчертава съвсем ясно, че Бог ЩЕ накаже нечестивите с огън, но не мога да си представя милостив Бог, който ги гарява с вечен живот само за да продължават да пицят от болка през цялата вечност.

Гледаме Хитлер с отбращение за това, че е

Църквата е жив организъм

Продължава от стр.1

Освен това се появяват нови служители, които се развиват като лидери и допринасят за успеха ѝ.

Когато като личности и като църква се научим да прилагаме този принцип в служенето си, ще може да извлечем полза от всяка трудност и от всяка криза, през която преминаваме.

Болестта, която ме е сполетяла, не е нещо добро, но аз трябва да се науча как да извлека максимална полза от това състояние. Може би ще науча уроци, които никога не бих усвоил, докато съм здрав. Може това да е възможност да се прослави Бог. Може да е време, в което вярата и молитвеният ми живот да се засилят. Може да стана по-състрадателен. Може да е време за почивката, от която имам нужда.

Същите въпроси мога да си задам в личен план и тогава, когато съм останал без работа, без пари, когато преживявам загуба или трябва да премина през страдание и пр.

Вместо да преминава през отчаяние и да оплаква съдбата си, една църква трябва да се научи как да извлече максимална полза от кризите и проблемите, с които се сблъсква.

Каква полза може да има от това, че нямаме собствена църковна сграда?

До какво добро може да ни доведе фактът, че в залата е студено през зимата?

Какъв е плюсът на това, че ни откраднаха микрофоните?

Помислете си за всички трудности, нужди и проблеми в църквата. Опитайте се да видите какви възможности ви предоставят те. Позволете на Бог да ги превърне в предимства.

Дефиниция: Насочване на съществуващите сили, енергия или ситуации - положителни или отрицателни - в желаната посока, за да се изпълни Божието намерение.

Ключов въпрос: Как мо-

жем да използваме съществуващите ситуации или сили, за да изпълним Божието намерение?

Ключова дума: Преимущество.

Да гледаме на проблемите като на преимущество.

Следващият жизнен принцип, който растящите църкви са се научили да прилагат в живота си, е:

Многократна употреба

Той може да се илюстрира чрез едно дърво. То черпи сокове от земята с корените си и храни листата. Чрез тези листа се извършва фотосинтезата, от която дървото живее. Когато дойде есен, листата опават. Но те не състрадателен. Може да е време за почивката, от която имам нужда.

Като пастор съм се научил да прилагам този принцип в проповядването. Когато подготвям една проповед, преглеждам огромно количество материал. След това мога да го използвам и за други проповеди, за статии или за дискусии.

Когато подготвям дискусия, виждам, че мога да развия темата в проповед или серия от проповеди и обратно.

Пример за този принцип е системата, която Моисей изгражда. Изход 18:24-26: „Моисей избра способни мъже измежду целия Израел, които постави началници над лодете - хилядници, стотници, петдесетници и десетници. Те събраха лодете на всяко време; мъчните дела гоняха на Моисей, а всяко малко дело събраха сами“.

Тази система е с цел да се поемат делата. Но по-късно се използва като цялостна организация на еврейския народ.

Подобен е и примерът с дяконите от Деяния 6 гл. Избраните 7 души с одобрен характер и изпълнени с

Духа трябва да подпомагат разпределянето на помощите сред нуждаещите се. Но тези личности служат и като евангелизатори и проповедници. Дякон Филип по-нататък извършва също и кръщение.

Това е принцип, който икономисва енергия и ресурси в местната църква.

Например организира се семинар за обучение на лидери, за който се кани специалист. Инвестират се средства и време. Ръководители на отдели са обучени. Как да обучим следващите лидери? Пак ли да направим семинар и същите разходи? Вместо това можем да използваме като обучаващи тези, които вече са били обучени. Подзата от тях ще е многократна.

Така трябва да мислим и за всичко останало, в което инвестираме - на какви други нужди може да служи дадена структура. Как малките групи могат да служат за общуване, евангелизиране и грижа за душите? Как съществуващите служби и структури могат да служат за посрещане на нови нужди и за решаване на проблеми. Вместо да инвестираме в нови структури, как да използваме вече направените инвестиции.

Каква може да бъде многократната употреба на едно събитие, ресурс, материал, способност, резултат?

Дефиниция: Един път инвестирани енергия и ресурси могат да бъдат използвани по различни начини, за да се допринесе за съществуващата работа и за растежа на църквата.

Ключов въпрос: Как това, което сега правя или в което инвестирам, допринася за бъдещо служене?

Ключова дума: Поддръжка.

В следващия брой остава да разгледаме последните два жизвени принципа:

симбиоза и функционалност.

*(Продължава в брой 10)
Иван Мирчев Николов*

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАДА-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова, Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;

тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654

Казано от Майка Тереза

На 5 септември 1997 г. на 87-годишна възраст приключва земния си път една забележителна жена - Агнес Гонджа Бойаджуи. Най-вероятно това име не ви говори нищо и сега сигурно се чудите защо, ако е била толкова забележителна, не сте чували никога за нея. Всъщност чували сте, но я познавате с името, под което е известна на целия свят - Майка Тереза.

Сигурно не са много хората, за които да може да се каже, че дори и след смъртта си продължават да живеят чрез делата, които приживе са извършили. Майка Тереза обаче със сигурност може да бъде причислена към тях. За нейното служене в помощ на най-бедните и онеправданите, за проявите ѝ на състрадание, за грижата ѝ за сираците - за това знаят всички. Колко обаче от думите, които е казала, са познати? А те са не по-малко силни от делата ѝ - точно защото са подкрепени от тях. И затова си струва да им отделим малко внимание.

Нейната принадлежност

„По кръв и произход съм албанка. Имам индийски поганство. Католическа монахиня съм. А по призвание принадлежа на целия свят. Сърцето ми е отдадено напълно на Исус.“

Нейното отношение към света

На въпроса дали се страхува от смъртта, дни преди това да се случи, Майка Тереза отговаря: „Как бих могла да се боя, след като съм видяла толкова много хора край мен да умират. Да умреш значи да се завърнеш при Бога. Гръбваш отпук и се завръщаш там. Никога не съм се страхувала. Тъкмо обратното - мисълта за това връщане буди радостта у мен“.

Нейното разбиране за хората

„Най-голямото нещастие на този свят не е да си болен от

туберкулоза, проказа или СПИН, да си алкохолик или наркоман, а усещането, че си никои, че никои няма нужда от теб, че никои не го е грижа за теб. Човек умира, ако е лишен от любов. В нашите домове има хора от всякакви вероизповедания, защото Бог е създал всички с една цел - да обичат и да бъдат обичани. За мен всички хора са равни.“

„Всеки носи нещо добро в себе си. Някои го крият, други го пренебрегват, но то си е там.“

Нейното разбиране за светостта

Когато ѝ задават въпроса за нейната святост, тя винаги простичко отговаря, че светостта е необходимост и го обяснява: „Не е лукс на отдадените на религиозен живот, а обикновено задължение за всички. Светостта е за всеки“.

Нейното разбиране за осигуряването на средства за мисията

„Господ се грижи за нас. Парите за тези заведения идват от помощи и дарения. Повечето са от гребни лепти, а не от големи дарения. Аз наричам тези доброволно предоставени ни средства 'пари на саможертвата'. Дават всички: и християни, и будисти, и мюсюлмани, и богати, и бедни. Доброволен е и трудът на хората, които наред с монахините от нашият орден идват да помагат в милосърдните ни заведения. Те не получават нищо, само чаша чай.“

Нейното разбиране за щастието

„Бъдете щастливи в мига, това е достатъчно. Отделният момент е единственото, от което се нуждаем. Бъдете щастливи сега и ако с делата си изразявате тази любов към другите, ще дадете шанс и на тях. Не е необходимо много - просто една усмивка. Светът щеше да бъде много по-прекрасно място, ако хората се усмихваха повече. Усмихвайте се и бъдете радостни, че Бог ви обича.“

Нейното разбиране на любовта

„Да правиш малки неща с голяма любов. Просто е, но не е лесно. Има пет вида страдания - физически, умствени, емоционал-

ни, финансови и духовни - и всяко поотделно или всички вкупом в определен момент излизат на преден план, независимо дали ти си страдащият, който трябва да получи любов, или призваният да я даде на страдащи.“

„Бог е създал света за наслада на хората - ако само можехме да забележим във всяко нещо Неговата Божественост, загрижеността Му за нас, за всичките ни потребности - за телефонния разговор, който очакваме, за писмото в пощенската кутия, за гребните неща...“

„Любовта не може да бъде просто снизходителност и милосърдието не е продукувано от съжаление, а от любов. Милосърдието и любовта са едно и също - даряваш любов чрез милосърдие, затова недей просто да даваш пари, а протегни ръка.“

„Лесно е да обичаш непознати, но не е толкова лесно да обичаш ближните си. Не вярвам в глобалния подход към нещата - любовта трябва да започне от отделния човек.“

„Всеки се нуждае от любов. Всеки трябва да знае, че е желан и важен за Бог.“

„Първо изпълни себе си и едва тогава ще можеш да даваш на другите.“

„Самопознанието поражда смирение, а знанието за Бог - любов. И с течение на времето става много по-лесно да приемеш слабостта на другите, защото дълбоко у теб се таи също потенциална греховност, защото всички сме човеци и притежаваме една и съща човешка слабост.“

„Действай, но не очаквай плодотелност от действията си. Действията ти произтичат от това какъв си - самите те са плодове. Както когато си влюбен - тогава любовта просто протича към твоя любим.“

„Любовта е безсмислена, ако не се сподели. Любовта трябва да бъде изразявана чрез делата. Ако очакваш нещо в замяна - това не е любов, защото истинската любов е безусловна.“

„Опитваме се да им предадем това послание: 'Не можем да разрешим проблемите ви, но Бог ви обича дори когато сте психически обременени, алкохолици или прокажени. И даже да не се излекувате, Той пак ще ви обича така силно. А ние сме тук, за да изразим тази любов'. И ако поне малко успеем да облекчим болката им, ще е напредък. Но по-важно за нас е да им напомняме, че дори сред нищетата и страданието Бог ги обича. Трудно за предаване послание, но

ние вярваме, че най-важното е да бъдем с тях. Да прекараш времето си с някого също е израз на любов, както и да направиш нещо за него. Не е важно колко неща вършиш, а колко любов влагаш в тях. Важното е да споделиш любовта си с другите. Опитай да не съдиш хората. Ако ги осъждаш, не им даваш любов. Вместо това се старай да им помагаш, догаждайки се за техните потребности и откликвайки на тях.“

„Понякога питат: 'Защо вместо да давате риба на човека, не го научите сам да я лови?'. Ние отговаряме, че повечето от нашите бедни не биха имали сили дори да „гържат вършицата“. Нека другите да работят по проблема кое е довело този човек до тук. Сега ние просто се опитваме да му помогнем да умре в мир и с достойнство.“

„Аз съм малка писалка в ръката на един пишец Бог, който изпраща любовно писмо на света.“

Нейното желание за всички

„Имам само едно желание за мир и то е да се обичаме един друг, както Бог обича всеки от нас. Исус дойде, за да ни донесе благата вест, че Бог ни обича и иска да се обичаме помежду си.“

„И когато дойде време да умрем и отново да се върнем у дома при Него, ще Го чуем да ни казва: 'Елате и вземете царството си, защото бях гладен и Ме нахранихте, гол бях и Ме облякохте, бях болен и Ме навестихте. Каквото сте сторили за един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили.“

Следване добрия пример на Майка Тереза

„Понякога е достатъчно просто да присъстваш с любов. Умиращите са трогнати от любовта, която получават - тя може да е само докосването на моята ръка или чаша вода, или някакъв сладкиш, който обичат. Когато хората, свикнали да бъдат пренебрегвани и отхвърлени, се почувстват обичани и приети от другите, когато виждат, че някой им отделя от времето и енергията си, разбират това послание - в края на краищата те не са боклук. Любовта се изразява преди всичко в това да бъдеш с някого, а не да правиш нещо за него. Не трябва да го забравяме, защото лесно можем да се увлечем от своята дейност. Ако делата ти не произтичат от копнежа да си с някого, те са просто социална помощ... Да сме с някого, да се вслушваме в него без мисъл за времето и без очаквания, това може да ни научи много за любовта“ (Сестра Долорес от дома за умираещи „Нирмал Хардем“ („Нежно сърце“).

„Да помагаш на децата от Шишу Бхаван в Калкута бе особено преживяване за мен. Бях много развълнувана от това. Една сутрин стояхме в кръг на стълбите - често правехме така, сядахме и пеехме. В скута си гържах малко момченце с психично заболяване. Когато ме погледна, очите му бяха изпънени с любов и с огромна радост. То излъчваше възраст и спокойствие. Никога няма да забравя това върховно духовно преживяване“ (Линда).

Ето думите и на други доброволци:

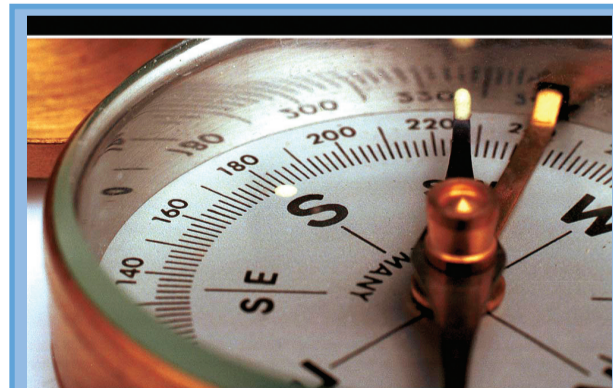
„Не сме призвани да бъдем удовлетворени, призвани сме да сме вярващи.“

„Ставаш по-малко уязвим, ако съсредоточиш вниманието върху другите, а не толкова върху себе си.“

„Когато опознаеш някого, ще се отвориш от етикетите, които сме свикнали да поставяме 'алкохолик' или 'наркоман' - виждаш вече единствено хората и те стават твои приятели.“

„Родени сме, за да бъдем щастливи, но можем да намерим истинско щастие и покой единствено като възлюбим Бога. Не пропращай здравето си. Здравето и образованието са дарове от Бога. Затова трябва да помагаме на тези, които ги нямат.“

Агвентисимо

а сега НАКЪДЕ?

Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. *Ермия 42:3*

За всички, които желаят да чуят библиейската истина.

Безплатно библиейско кореспондентно училище.

Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"

Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"

Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg